

MIKE OMER

EGY GYILKOS

ELVIE

NEW YORK TIMES BESTSELLER

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

MIKE OMER

EGY GYILKOS

ELME

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Liorának, amiért egyetértett velem
abban, hogy teljesen normális dolog
az évfordulós nyaralásunkon
sorozatgyilkosokról beszélgetni.*

1. FEJEZET

Chicago, Illinois,
2016. július 10., vasárnap

AHOGY BELETÖLTÖTTE A FORMALDEHIDET a keverékbe, szúrós szag lengte be a helyiséget. Eleinte gyűlölte ezt az illatot, de idővel megtanulta értékelni, mert tudta, mit jelképez: az örökkévalóságot. A balzsamozó folyadék nem hagyta, hogy a dolgok elenyésszenek. Meg volt győződve arról, hogy a „míg a halál el nem választ” meglehetősen kicsinyes hozzáállás. Az igaz szerelemnek túl kell élnie olyan semmiséget is, mint a halál.

Több sót adott hozzá, mint legutóbb. Abban reménykedett, így jobb lesz a végeredmény. Nagyon oda kellett figyelni az egyensúlyra, és rögs út vezetett odáig, hogy ezt megértse. A balzsamozó folyadék az örökkévalóság ígéretét hordozta, a sóoldat pedig a rugalmasságért felelt.

Egy jó kapcsolatban fontos a rugalmasság.

A bezárt ajtó mögül nyekergés hallatszott. A zaj – szabálytalan nyöszörgés és kaparászás nesze keveredve a lány kínkeserves

nyögéseivel – nagyon idegesítette. Már megint szökni próbált. Folyton mozgolódott, ott akarta hagyni őt. Eleinte mind ezt csinálták, de ő más lesz: a férfi érezte. Megszűnik majd a szakadatlan mozgolódás, a fojtott könyörgés és a rekedt ordibálás.

Csendessé és nyugodttrá válik, aztán megtanulják szeretni egymást.

Váratlanul felhangzó csörömpölés zavarta meg a férfi figyelmét. Ingerülten letette a sóodatot, és a bezárt ajtóhoz sétált. Kitárta. Fény áradt a sötét szobába.

A lány a földön feküdt és nyöszörgött. Felborította a fából készült széket, ami össze is tört. Valahogy sikerült eloldoznia a lábát, és épp felfelé nyomta magát a csupasz hátán fekve, mintha... el akarna menni? De nem tudott hová. Meztelen teste vadul rángatózott, és ez roppantul dühítette a férfit. Ettől és a fojtott hörgésektől inkább hasonlított a lány állatra, mint emberre. Ideje volt véget vetni ennek.

A férfi belépett a szobába, megragadta a nő karját, és a sikoltozásával nem törődve talpra rántotta. A lány csapkodott és ficáinkolt.

– Hagyd abba! – szólt rá a férfi nyersen.

Nem engedelmeskedett. Már majdnem megütötte a lányt, de aztán megálljt parancsolt magának, vett néhány mély lélegzetet, és engedett a szorításon. Egy hullárról nehéz eltüntetni a sérüléseket, számára pedig fontos volt, hogy amennyire csak lehetséges, szeplőtelen maradjon a test.

Ideális esetben szívesen elhalasztotta volna ezt a pillanatot. Az előző lánnyal például közvetlenül az átalakulás előtt romantikusan megvacsoráztak egy gyertyafényes asztalnál. Jó lett volna.

De nem muszáj ragaszkodni hozzá.

Ott is hagyhatta volna magára, de a lány a végén még ártott volna magának. Felhorzsolta volna a gyönyörű, tejfehér bőrét, márpedig a férfi ezt nem akarta.

Így inkább a műhely felé terelte, és leültette a székébe. A lány nyöszörgött, bal lábbal sípcsonton rúgta a férfit. Mivel a nő mezítláb volt, nem fájt neki, de azért idegesítette. Dühösen felkapta az asztalról a szikét, és éles pengéjét a lány bal melléhez érintette. Közvetlenül a bimbó alá.

– Ha nem hagyod abba a fickándoást, megváglak – közölte hidegen.

A lány azonnal megdermedt, csak a félelemtől remegett kissé. Az engedelmissége izgalomba hozta a férfit. Még a szíve is hevesebben kezdett verni. Az előjáték édes pillanata volt ez. Máris szerelemre lobbant.

Gyengéden kezébe vette a hurkot, amit már előre kikészített az asztalra. Tetszett neki a kötél tapintása. Korábban közönséges pamutkötelet használt, de gyűlölte, hogy feltűnő nyomokat hagy maga után. A dörzsölés kikezdte a tökéletes bőrt. Úgy döntött, ezúttal szintetikus, általános kötelet használ. Az anyaga sima és kellemes volt. Talán a lánynak is tetszik majd.

A nő nyaka köré tette. Kapálózni kezdett, amint megérezte, hogy a selymes kötél a torkára szorul, de hiába.

A hurok egy egyszerű csúszócsozó volt apró változtatással. A férfi egy fémrudat ékelt a kötél belsejébe. Addig tolta a csomót, amíg a hurok kellőképp megfeszült – olyannyira, hogy ne forduljon meg. Azt akarta, hogy legfeljebb egy nyom látszódjon. Megragadta a fémrudat, és elfordította az óramutató járásának megfelelő irányba. Egy, kettő, három tekerés – a hurok egyre erősebben és erősebben szorult a lány nyakára. A kapálózás vadabbá vált. A lány erősen az asztalba rúgott – ennek biztosan meglátszik majd a nyoma. Még egy tekerés... és kész is.

A haldokló utolsó mozdulatai már gyengék voltak. A férfi megnézte, mit tett a kötél a nyakkal. Azt szeretne volna, hogy egyáltalán

ne legyen sérülésnyom, de most úgy gondolt rá, mint az első ajándékára: egy gyönyörű nyakláncra, ami a kettejük közt kialakult kötelék jelképe. Mások gyűrűt szoktak adni. Nem csoda, hogy olyan sok a válás.

Amikor a nyögés elhalt, a férfi izgatottan megremegett. Ideje lesz elkezdni dolgozni. Minél hamarabb bejuttatja a testbe a balzsamozó folyadékot, annál frissebb marad.

De a vágyak eluralkodtak rajta.

Úgy döntött, a munka előtt enged egy kicsit az élvezetnek.

2. FEJEZET

Dale City, Virginia,
2016. július 14., csütörtök

ZOE BENTLEY FELSIKOLTOTT, felült a sötétben, és megragadta a paplanhuzatot. Kissé reszketett, a szíve pedig vadul kalimpált. Amikor rájött, hogy a saját hálósobájában van, megkönnyebbült. *Csak egy újabb rémálom volt.* Amikor lefeküdt aludni, már akkor tudta, hogy ez lesz. Mindig ez volt, amikor barna borítékos levele jött.

Utálta magát, hogy ennyire könnyen manipulálható. Hogy ilyen gyenge.

Az éjjeliszekrényen heverő telefonja után nyúlt. Megnézte az időt. A kijelző éles fénye miatt hunyorognia kellett, foltok úsztak a szemelőtt. Négy óra múlt húsz perccel. A mindenit! Kár lett volna megpróbálni visszaaludni, így inkább felkelt. Ez is egy hétkávés nap lesz, már előre tudta. Kizárt, hogy kibírja a szokásos öttel.

Kitakarta magát. Éjszaka többször is a háta köré tekerte a takarót. Felkapcsolta a villanyt, amitől aztán megint hunyorognia kellett. Az ablak felé pillantott: nézte az éjszakai sötétségbe burkolózó,

szemben álló épületet. Minden ablaka fekete volt. Az utcában általában ő kelt elsőnek – pedig cseppet sem vágyott erre a kitüntetett szerepre. Végignézett a gyűrött ágyneműn, a padlón heverő ruhákon és az éjjeliszekrényen sorakozó könyveken. Ugyanaz a rendetlenség a fejében, mint a lakásában.

Zoe, nyisd ki az ajtót! Nem maradhatsz ott örökké, Zoe! Aztán pedig az a nevetés... Egy férfi vágytól torz hangja.

Megrázkódott, majd megrázta a fejét. Harminchárom éves volt, az istenit! Nem gyerek. Mikor eresztik már el a régi emlékek?

Talán soha. A múlt mélyen gyökeret ver az emberben. Ha valakinek, neki aztán tudnia kellett ezt. Az alanyai közül hányan is rettegtek folyamatosan amiatt, hogy nem ereszti őket a múltjuk?

Zoe kíváncsi volt a fürdőszobába, levette a pólóját meg az alsóneműjét, és maga mögé ejtette a padlóra. A zuhany kitisztította a fejét, segített abban, hogy kimossa az álom maradékát. A samponos doboz üres volt. Megtöltötte egy kis vízzel, hogy kicsalja belőle a végét, de nem jött belőle semmi. Előző nap is eljátszotta ezt – és három nappal korábban is. Ha sampont akar, vennie kell magának. Hagyta, hogy a víz kényeztesse még egy kicsit a bőrét. Felfrissülve kilépett a zuhany alól, és arra gondolt, hogy *fel kell írnom a sampont a bevásárlólistára. Fel kell írnom a sampont a bevásárlólistára.* A földön heverő ruhák közt turkált, de semmi hordhatót nem talált köztük. Kinyitotta a szekrényt, kihalászott egy kék inget és egy fekete nadrágot, aztán felöltözött. *Fel kell írnom a sampont a bevásárlólistára.* Türelmetlenül fésülgette vörösésbarna haját, és mikor a legmakacsabb kóccal is végzett, letette a kezét. *Fel kell írnom a sampont a bevásárlólistára.*

Átsietett a konyhába, és felkapcsolta a villanyt. Azonnal a konyha legfontosabb berendezési tárgyára pillantott: a kávéfőzőre. Felkapta a bögrét, ami a kolumbiai örölt kávé mellett állt. A 2011-es nyári

összeomlása óta sosem fogyott ki a kávéból. Rengeteg koffeinre volt szüksége ahhoz, hogy elinduljon a napja. Belerakott egy kis kupac kávé a filterbe, majd tett hozzá még egy kicsit. Vízet töltött a gépbe, majd bekapcsolta, és figyelte, ahogy a gyönyörű folyadék megtölti a kancsót.

Miközben várta, hogy lefőjön a kávé, a hűtőre kitett bevásárlólistához lépett. Valamit fel akart rá írni, de mit is? Végül a vécépapír mellett döntött, az mindig jól jött – nagyon hamar el tudott fogyni. Visszament a kávéfőzőhöz, és töltött magának a kedvenc, bár már meglehetősen csorba, fehér bögréjébe, pedig a polcon ott sorakozott egy rakás másik, sosem használt pohár. Csakhogy azok vagy túl kicsit voltak, vagy túl nagyok, némelyiknek pedig széles volt a szája vagy kényelmetlen a füle. Egy igazi bögrés szégyenfal volt.

Belekortyolt a kávéba, és mélyen beszívta az illatát. A gép mellett állt, és csak ivott, amíg ki nem ürült a bögréje. Élvezte, ahogy a koffein szétterjed a testében.

Egy. Már csak hét kell.

A barna boríték a fából készült konyhaasztalon hevert, a szürke ruhaanyag kilógott belőle. Előző este hagyta ott, mintha azt akarná bizonyítani önmagának, hogy nem érdekli. Hogy már nem is számít neki.

Most viszont a hajnali sötétben butaságnak tűnt mindez. Felkapta a borítékot, és átsétált vele a dolgozószobájába. Az íróasztalhoz. Összeszedte minden bátorságát, és kihúzta az asztal legalsó fiókját, amit szinte mindig zárva tartott.

Egy rakás hasonló barna csomag gyűlt már össze benne. A papírt kissé meggyűrve a halom tetejére helyezte az új borítékot, majd bevágta a fiókot. Máris jobban érezte magát. Visszasétált a konyhába, immár sokkal könnyedebb léptekkel.

Ahogy a rémálom emléke kezdett elillanni, rájött, hogy majd éhen hal. Ez volt a korán kelés előnye: ráért reggelit készíteni. Beleütött két tojást a serpenyőbe. Hagyta, hogy összeolvadjanak, miközben betett egy szelet kenyeret a pirítóba. Úgy döntött, megérdemel egy kis krémsajtot is, úgyhogy a tányérra rakta. Mosolyogva megfordította a tojásokat a serpenyőben, majd finoman a tányérra csúsztatta őket. Mindkét sárgája ép maradt. Egy pont Zoe Bentley-nek. A pirítóst két háromszögre vágta, és óvatosan belenyomta őket a tojássárgájába.

Tökéletes. Hogy lehet ennyire jó íze egy egyszerű tojásnak? És ami igazán megy ehhez a reggelihez, az nem más, mint egy csésze kávé. Töltött is magának még egy bögrével.

Kettő.

Ismét a telefonjára pillantott. Fél hat.

Még mindig túl korán volt, hogy dolgozni induljon, de kényelmetlenül érezte magát a gondolattól, hogy a csendes lakásban marad a fiókban lapuló borítékokkal.

Ha be kell törnöm ezt az ajtót, azt nagyon meg fogod bántani, Zoe!

A pokolba vele! Valami papírmunkát csak el tud végezni. Mancuso örül majd neki.

Lement a lépcsőn, és beült a meggypiros Ford Fiestájába. Beindította a motort, és elindította Taylor Swift albumát, a *Redet*, majd előrelépdelt az „All Too Well” című dalig. Taylor és a gitár hangja betöltötték a szűk helyet, és simogatták Zoe elnyűtt idegeit. Ha jobb kedvre vágyott, Taylorra mindig számíthatott.

Dale City utcái szinte teljesen üresek voltak. Az ég még mindig sötétlett, a napfelkelte közeledtét csak sötétkék árnyak jelezték. Zoe élvezte a csendet, ahogy végighajtott a Dale Boulevard-on. Talán mindennap hajnali négykor kellene kelnie. Övé lehetne az egész világ. Csak az övé meg az idegesítő teherautósé, aki bevágódott elé, és most

lassításra kényszerítette. Taylor dalába belevegyült Zoe záporozó szitkozódása és az autó hangos dudálása. A teherautós rákapcsolt.

Zoe felhajtott az I-95-ös útra, majd dél felé indult, miközben Taylor a „22”-t énekelte. A gázba taposott, és élvezte a gyorsulást. Feljebb tekerte a hangerőt, és ő is énekelt, fejét a dal vidám dallamára ingatta. Az élet mégiscsak szép volt. Zoe eldöntötte, hogy amint beér a munkahelyére, főz magának egy harmadik kávé. Annyival elvesz valahogy ebédig. A Fuller Roadra vezető kijáratnál hajtott le Quantico irányába.

Megállt a szinte teljesen üres parkolóban. Csak néhány kocsi volt körülötte. Rövid séta után felmutatta a személyazonosító kártyáját a bejáratnál, felment a másodikra, és már meg is érkezett az irodájába. Napközben sem volt hangosnak nevezhető az FBI viselkedéselemző egysége, de azért néha hallotta, hogy az ügynökök a folyosón beszélgetnek, vagy hogy az ajtajához közeli lépcsőn sietnek felfelé. Ám aznap a légkondicionáló zúgását leszámítva teljes volt a csend. Zoe leült a számítógép elé, és próbált felkészülni fejből a heti jelentésre. Mancuso abban a pillanatban kéri majd, ahogy megérkezik. Zoének minden hétfőn le kellett adnia a megelőző hét történéseit összefoglaló jelentést. Általában csak pénteken adta be, ami miatt Mancuso többször megfenyegette már azzal, hogy visszaküldi Bostonba, de ez a nap más lesz. Most először már csütörtökön elkészül a jelentéssel, azaz csak három napot késik vele, és így marad egy teljes hete, amíg nem nyomasztja a rettenetes bürokrácia. Zoe mosolyogva kezdte gépelni a szöveget.

Telefoncsörgés ébresztette fel. Zoe zavartan nézett a monitorra, amelyen továbbra is csak a *Heti jelentés, 2016. július 4–8.* szavak árvalkodtak. Valószínűleg elaludt, miközben próbálta kitalálni, mit is írhatna. Az óra 9:12-t mutatott. Na tessék, ennyi haszna volt a

koránkelésnek! Felvette a telefont, és csinált néhány fejkörzést, hogy ne fájjon a nyaka.

– Viselkedéselemzés, Bentley vagyok!

– Zoe! – szólalt meg a vonal másik végén Mancuso. – Jó reggelt! Be tudna ugrani az irodámba? Szeretném, ha ránézne valamire.

– Persze. Megyek.

Az egység vezetőjének négy szobával arrébb volt az irodája. Az ajtaján egy réztábla állt, rajta a felirat: CHRISTINE MANCUSO OSZTÁLYVEZETŐ. Zoe bekopogott, Mancuso pedig abban a pillanatban be is hívta.

Zoe a vendégszékbe ült le. Mancuso az asztal túloldalán foglalt helyet, a haja oldalra volt fésülve. A hátsó falnál lévő akváriumot figyelte meredten. A nő külseje tiszteletet parancsolt: barna bőre szinte makulátlan volt, alig látszott rajta a kora. Fekete haját, amelybe néhány ősz szál vegyült, hátrasimítva viselte. Oldalra pillantott, így Zoe láthatta az ajka feletti szépségpöttyöt.

Zoe is az akvárium felé fordult. Gyakran változtatták a berendezését Mancuso aktuális szeszélyének megfelelően. Most épp úgy nézett ki, mint egy buja erdő, a sok növény pedig zöldre és türkizkékre színezte a vizet. Sárga, narancs és lila halak úszkáltak lustán fel és alá.

– Van valami baj a halakkal? – kérdezte Zoe.

– Belinda ma nagyon rosszkedvű – motyogta Mancuso. – Szerintem felhúzta magát azon, hogy Timothy Rebeccával és Jasmine-nal lóg.

– Hát... lehet, hogy Timothy egy kis távolságra vágyik – találgatott Zoe.

– Timothy egy rohadék.

– Értem... Látni akart?

Mancuso Zoéra nézett, és felé fordította a székét.

- Iseri Lionel Goodwint? Az elemzõt.
- Ő az, aki mindig amiatt panaszkodik, hogy ellopják a kajáját.
- Az Országúti Sorozatgyilkosok Szakosztályának tagja.

Zoe nem tudta hirtelen, mirõl van szó. Az elmúlt tíz évben zavarba ejtõen sok nõi holttestet találtak több államban is az országutak mentén, ám az FBI elemzõi végül észrevettek egy ismétlõdõ mintát az esetekben. A legtöbb áldozat prostituált vagy drogos volt, a gyanúsítottak pedig leginkább áruszállító kamionosok. Az FBI a speciális mintázatok felkutatása érdekében hozta létre az Országúti Sorozatgyilkosok Szakosztályát. Hasonló bûneseteket keresnek az FBI államok közötti bûnügyi nyilvántartásában, a ViCAP-ban, majd megpróbálják útvonalakhoz, idõpontokhoz és gyanúsítottakhoz kötni.

– Értem – bólintott Zoe.

– Úgy véli, talált egy mintázatot, ami passzol néhány lehetséges gyanúsítottához.

– Ez egyszerű – felelte Zoe. – És én miben tudnék...

– Kétszáztizzenhét kamionos tartozik ebbe a csoportba.

– Á...

Mancuso kihúzta a fiókot, elõvett egy vaskos aktát, és az asztalra dobta.

– Ők a gyanúsítottak? – kérdezte Zoe.

– Ja, nem – válaszolta Mancuso. – Ezek csak olyan akták, amelyeket különbözõ rendõrkapitányságok küldtek. – Elõvett két további iratot, és az elsõ tetejére rakta õket. – Ezekben vannak a gyanúsítottak.

– Szeretné, ha leszükíteném a kört?

– Igen, köszönöm. – Mancuso elmosolyodott. – Ha jövõ hét végére át tudna nekem nyújtani egy tíz névbõl álló listát, az egyszerű lenne.

Zoe bólintott, és izgatottság lett úrrá rajta. Amióta csatlakozott a viselkedéselemzõ egységhez, ez volt az elsõ igazi profilozó feladata.

Kettőszáztizenhét gyanúsítottból kiválasztani a tízet még *egy hónap* alatt is hatalmas meló lett volna. Vajon képes lesz rá egy hét alatt?

Igen. Hiszen ehhez értett legjobban.

– És a heti jelentés... Megvan már velem? – kérdezte Mancuso szúrósan. – Tudja, le kellett volna adnia legkésőbb...

– Már majdnem elkészültem – vágta rá Zoe. – Csak pár megjegyzéssel kell kiegészítenem.

– Ebéd előtt küldje át!

Zoe bólintott, és felállt. Felkapta a három aktát, és kiment Mancuso irodájából. Még vissza sem ért az irodájába, de már átlapozta a felső tíz oldalt. Az első lapon szereplő rendőri jelentésből az derült ki, hogy Missouri államban az I-70-es út mellett egy tizenkilenc éves lány holttestére bukkantak egy árokban. Meztelen volt, és a testét több helyen sérülések borították. A nyakán harapásnyomokat is találtak. Zoe épp lapozni akart, amikor egy férfiba botlott. Az akták a fickó hasának nyomódtak, aki erre meglepetten nyögött egyet.

Magas, széles vállú férfi volt, dús haja fekete, mint a szurok. Barna szeme elrejtőzött vastag, sötét szemöldöke alatt. Zoénak az jutott eszébe, hogy olyan, akár egy pedáns, futballösztöndíjas főiskolás kissé idősebb kiadása. A férfi a hasára tette a tenyerét, de közben félmosolyra húzta a száját. Zoénak azonnal ellenszenvéssé vált. Olyannyira, mintha a férfi hibája lett volna, hogy nekiszaladt.

– Bocsánat – szólalt meg Zoe, miközben lehajolt a földre hullott aktáért.

– Semmi gond – felelte a férfi, majd leguggolt, hogy segítsen neki.

Zoe összeszedte az utolsó aktát, mielőtt a férfi hozzáérhetett volna.

– Megvan mind, köszönöm.

– Látom – felelte a férfi. Ahogy felállt, még szélesebbre húzódott a mosolya. – Azt hiszem, még nem találkoztunk. Tatum Gray vagyok.

– Oké – válaszolta Zoe oda sem figyelve.

A kezében tartott aktákat rendezgette.

– Önnek is van neve, vagy egy felsőbb vezető jóváhagyását kell kérnem, hogy megtudjam? – kérdezte Tatum.

– Zoe vagyok – felelte a nő. – Zoe Bentley.

3. FEJEZET

TATUM FUTÓLAG VÉGIGMÉRTE ZOÉT. Elsőként a ferde orr tűnt fel neki, meg az, milyen idegesen ráncolta, amikor megkérdezte tőle a nevét. De aztán a nő felpillantott, és egyenesen ránézett, mire a férfi majdnem hátrált egy lépést. Zoe szeme halványzöld volt, a tekintete átható. Tatum úgy érezte, mintha egyenesen a nő agyába nézne, és úgy válogathatna a gondolatok közt, akár egy könyvesbolt polcán. A szeme és az orra együtt egy ragadozó madaré volt, de a hatást megtörte a bájos, finom szája. Haja a válláig ért, és az ütközés miatt néhány tincs az arcába lógott. Zoe hanyagul hátravetette a fejét, hogy ne lógjon a szemébe haja. Ez Tatumnak nagyon tetszett. Zoe elmosolyodott.

– Nos, örülök, hogy megismerhettem, Tatum – mondta Zoe, és már indult is tovább.

– Várjon! – szólt utána a férfi. – Meg tudná mondani, hol van...
– kellett néhány másodperc, hogy eszébe jusson a név – Mancuso osztályvezető irodája?

Zoe a folyosó felé pillantott.

– Három ajtóval arrébb – felelte.

– Ön is a viselkedéselemzőknél van?

– Én szaktanácsadó vagyok – válaszolta a nő.

Tatum pedig védekezést hallott ki a szavaiból. Zoe szeme összehúzódt, mintha valami rosszindulatú megjegyzésre várna.

– Értem. – Eszébe jutott, hogy valaki már mesélt róla neki. – Ön a pszichológus Bostonból.

– Igen, én – felelte Zoe. – Ön pedig az ügynök Los Angelesből.

– Aha – lepődött meg Tatum. – Honnan ismer?

– Tegnap kaptam egy e-mailt – mondta a nő. – Kérjük, üdvözlőjék körünkben Tatum Gray ügynököt, aki a Los Angeles-i irodából érkezett, és így tovább, és így tovább...

– Á, értem – mosolygott Tatum. Valamiért egy kicsit kényelmetlenül érezte magát a nő társaságában. – Hát akkor... Majd még látjuk egymást, Zoe.

Zoe, kezében a hatalmas halom aktával, nagy léptekkel elindult. Tatum néhány másodpercig ámulva nézett utána, aztán rájött, hogy a folyosó kellős közepén áll, és egy nő seggét bámulja. Gyorsan elfordította a fejét, majd elindult Mancuso irodája felé. Bekopogott az ajtón.

– Igen?

Benyitott. Christine Mancuso, az egység új vezetője, az asztalánál ült. Mögötte egy hatalmas akvárium terítette be a falat. Tatum körbekérdezősködött már Mancusóval kapcsolatban. Miután a nő vezetőként levezenyelt egy nagy nyilvánosságot kapott gyermekrablási esetet, kinevezték a viselkedéselemzési egység osztályvezetőjévé. A döntést több oldalról neheztelés fogadta. Az osztályvezetőhelyettes szerette volna, ha az egység egyik tagját nevezik ki, de azt az utasítást kapta, hogy Mancusót jelölje ki a feladatra, aki azonnal megváltoztatta a protokollt és a feladatköröket. Sőt, ami még ennél is rosszabb, behozott egy civilt is szaktanácsadóként.

– Mancuso asszony? – szólalt meg a férfi. – Tatum Gray vagyok.

– Jöjjön csak! – mutatott Mancuso az előtte álló székre.

Tatum becsukta maga mögött az ajtót, és leült. Azon kapta magát, hogy nem tudja levenni a szemét a nő szépségpöttyéről.

– Szóval... – nyitott ki Mancuso egy aktát. – Gray különleges ügynök a Los Angeles-i irodából.

– Én vagyok az – mosolygott a férfi.

– Frissen előléptették, miután *sikeresen* lezárt egy egy éven át tartó pedofilhálózati ügyet.

A sikeresen szót úgy hangsúlyozta, mintha nem lett volna annyira nagy a siker. Sőt, mintha egyenesen sikertelen lett volna. Ez rosszul esett Tatumnak.

– Csak a munkámat végeztem.

– Valóban? A felettese mintha nem így látta volna. És ha jól látom, van itt egy lehetséges, folyamatban lévő belügyi nyomozás is...

Mancuso lapozott egyet, és úgy tett, mintha most olvasná először, de Tatum meg mert volna rá esküdni, hogy ez nincs így. Kezdeti forni az agyvize.

A nő letette az aktát.

– Játsszunk nyílt lapokkal! Azért léptették elő, mert ez egy felkapott ügy volt.

– Bizonyára ismerős önnek a helyzet.

Mancuso teste megfeszült.

Szép munka, Tatum. Kevesebb, mint öt perc alatt sikerült megutáltatnod magad a főnököddel.

– Nem is igazán előléptetésről van szó – folytatta Mancuso kökevény hangon. – Sokkal inkább szerették volna eltávolítani onnan valahová, ahol nem okozhat kárt. Például a viselkedéselemző egységhez. Az asztal mögé, ahol képeket nézegethet bűnesetekről.

Tatum nem felelt. Mancusónak igaza volt. Pontosan ezt mondták neki zárt ajtók mögött, amikor „kinevezték”.

– És azért osztották be alám – folytatta a nő –, mert én vagyok az új osztályvezető, és élvezik, hogy szórakozhatnak velem.

Tatum megvonta a vállát. Nem érdekelte, milyen hatalmi játszmák zajlanak fentebb, ahogyan az sem, Mancuso hol helyezkedik el a kakasdombi hierarchiában.

– Nem hagyom, hogy az asztal mögött üljön, és fényképeket nézegetsen – mondta aztán Mancuso. – Nagy pazarlás lenne.

Tatum csendben maradt. Nem értette, mire akar kilyukadni a főnöke.

Mancuso elé tolt egy aktát.

Tatum előrehajolt, kézbe vette, és kinyitotta. A borítóképen egy lány állt egy patak felett átívelő hídon. A vizet nézte üres tekintettel. A bőre furcsán fakónak tűnt.

– Ez itt Monique Silva, egy chicagói prostituált – mondta Mancuso. – Holtan találtak rá a Humboldt Parkban egy héttel ezelőtt. Mint látja, olyan pózba állították, mintha a patakot nézné.

– Halott? – Tatum a homlokát ráncolva vizsgálta a fotót. A lány nagyon is élőnek tűnt. – Hogyan...

– Bebalzsamozták – folytatta Mancuso. – A halottkém szerint már öt-hét napja halott lehetett, amikor rátaláltak. A stricije állítása szerint két hete tűnt el. Ő a második áldozat, akire így bukkantak rá. Mivel a lányokat nyilvános helyen hagyták, és különös pózba állították, nagy publicitást kapott mindkét ügy. A chicagói rendőrkapitányságon nagy a nyomás, hogy megtalálják a gyilkost. Akkora, hogy a mi segítségünket kérték.

– Mit mondtak a chicagóiak?

– A különleges ügynökeik jelenleg el vannak havazva. Soha nem fülelték még le a Latin Kings annyi tagját, mint amennyit most készülnek.

Tatum bólintott. A Latin Kings egy óriási bünszervezet volt, aminek az egész országra kiterjedt a hálózata. A bázisuk pedig Chicago.

– A chicagói rendőrkapitányság is szívesen segítene az ügyben, de az a döntés született, hogy inkább máshol használják fel az erőforrásaikat.

Tatum bullshitradarja ezt úgy fordította le, hogy: „Valaki a vezetők közül úgy döntött, jobb, ha a chicagóiak nem ütik bele ebbe az orrukba. És ettől majd szétveti őket a düh.”

Tatum felsóhajtott, és a nőre nézett.

– Mi a feladatod?

– Szeretném, ha holnap elmenne hozzájuk. Beszéljen a vezető rendőrnyomozóval, és kerüljön képbe, milyen irányba halad a nyomozás. Aztán jelentsen nekem, utána pedig eldöntjük, hogyan tovább.

– A chicagói rendőrkapitányságnak is jelentenem kell, vagy...

– Jobb lenne, ha ezt rám bízna.

– Rendben – válaszolta Tatum.

Ő is szívesebben hagyta ezt a politikai táncikálást olyanra, aki jobban ért hozzá. A kiküldetés azt jelentette, hogy egy hétvégét Chicagóban tölthet, amit szintén nem bánt. Sosem járt még Chicagóban.

– Gray ügynök, az FBI-nak tanácsadó szerepe van az ügyben. Nem szeretném azt hallani, hogy átvette az esetet, vagy hogy úgy viselkedik, mintha az öné lenne az irányítás. Azon dolgozunk, hogy elnyerjük a rendőrség bizalmát, és hogy a jövőben is hozzánk forduljanak majd segítségért. Értve vagyok?

Tatum bólintott.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Igen, asszonyom.

– Van kérdés?

– Nincs – mondta, majd felállt. – Szépek a halak.

– Igen. Szeretne egyet?

Tatum zavartan nézett a nőre.

– Adni akar nekem egy halat?

– Szívesen adok, hogy ne legyen egyedül az új lakásában – pillantott Mancuso az akvárium felé. – De előre figyelmeztetem: a kissrác egy igazi rohadék.